

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 217.609 van 31 januari 2012
in de zaken A. I. 193.803/IX-6495
II. 195.078/IX-6651
III. 196.392/IX-6790
IV. 197.551/IX-6922

In zake : I. + II. + III. + IV.
Peter DE WOLF
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hans Rieder
kantoor houdend te 9000 Gent
Recolettenlei 39-40
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

I. + II. + III. + IV.
de BURGEMEESTER VAN DE STAD GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Devers
kantoor houdend te 9000 Gent
Kouter 71-72
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de beroepen

1.1. Het beroep, ingesteld op 28 augustus 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 2 juli 2009 van de burgemeester van de stad Gent houdende de verlenging, voor de duur van vier maanden vanaf 5 juli 2009, van de aan Peter De Wolf opgelegde ordemaatregel van voorlopige schorsing en dit met inhouding van 12,5% van de brutowedde (de zaak I. 193.803/IX-6495).

1.2. Het beroep, ingesteld op 29 december 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 3 november 2009 van de burgemeester van de

stad Gent waarbij de voormelde voorlopige schorsing met inhouding van wedde opnieuw voor vier maanden wordt verlengd, vanaf 5 november 2009 (de zaak II. 195.078/IX-6651).

1.3. Het beroep, ingesteld op 4 mei 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 4 maart 2010 van de burgemeester van de stad Gent waarbij de voormelde voorlopige schorsing met inhouding van wedde opnieuw voor vier maanden wordt verlengd, vanaf 5 maart 2010 (de zaak III. 196.392/IX-6790).

1.4. Het beroep, ingesteld op 31 augustus 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 2 juli 2010 van de burgemeester van de stad Gent waarbij de voormelde voorlopige schorsing met inhouding van wedde opnieuw voor vier maanden wordt verlengd, vanaf 5 juli 2010 (de zaak IV. 197.551/IX-6922).

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft in de vier zaken een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft in de vier zaken heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft in de vier zaken een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft in de vier zaken een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft in de vier zaken een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn in de vier zaken opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 januari 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft in de vier zaken verslag uitgebracht.

Advocaat Femke De Backer, die loco advocaat Hans Rieder verschijnt voor de verzoeker in de vier zaken, en advocaat Patrick Devers, die verschijnt voor de verwerende partij in de vier zaken, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft in de vier zaken een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is korpschef van de lokale politiezone Gent.

3.2. Op 5 maart 2009 stelt de procureur des Konings te Gent de burgemeester van de stad Gent in kennis van handelingen die de verzoeker zou hebben gesteld naar aanleiding van een verkeersongeval te Gent op 7 februari 2009. Hij verwijst naar stukken die deel uitmaken van een strafdossier GE 21.98.645/09.

Daaruit blijkt dat er sterke aanwijzingen zijn van het feit dat de verzoeker, korpschef zijnde, zich schuldig heeft gemaakt, als officier of ambtenaar, aan valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, als dader dan wel als mededader, alsmede aan deontologisch zeer laakbaar gedrag, zoals daar onder meer zijn, het opzetten van, minstens het deelnemen aan een samenspanning met andere politieambtenaren met als doel de werkelijkheid van de gebeurtenissen te verdoezelen, het maken van onderlinge afspraken om de waarheid te verbergen, het aanzetten van andere politieambtenaren, ondergeschikten van de verzoeker, om

in zulke afspraken mee te gaan en het voorliegen van de bestuurlijke en gerechtelijke overheid omtrent de werkelijkheid en materialiteit van de gebeurtenissen.

3.3. Diezelfde dag, 5 maart 2009, wordt de verzoeker, na door de verwerende partij te zijn gehoord, bij besluit van de burgemeester van de stad Gent, bij ordemaatregel voorlopig geschorst voor een periode van vier maanden, zonder inhouding van wedde. De verzoeker heeft deze beslissing niet voor de Raad van State bestreden.

3.4. De verzoeker wordt op basis van de vermelde feitelijkheden, aangevuld overeenkomstig het inmiddels afgesloten strafonderzoek, op 14 mei 2009 gedagvaard. Bij vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent van 19 juni 2009 worden deze feiten, wat de verzoeker betreft -valsheid in geschrifte, het gebruik van valse stukken en vluchtmisdrijf- bewezen bevonden en wordt de verzoeker strafrechtelijk veroordeeld. De verzoeker tekent hoger beroep aan tegen dit vonnis.

3.5. Met brieven van 23 juni en 26 juni 2009 wordt de verzoeker opgeroepen om gehoord te worden ten einde, op grond van het dossier, het verhoor van de verzoeker en de stukken en nota's die de verzoeker gebeurlijk wenst te doen gelden, te beslissen over de al dan niet verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel, over de eventuele duur daarvan, en in voorkomend geval, over de al dan niet inhouding van een deel van zijn wedde en de hoogte van deze inhouding, dit alles in toepassing van de artikelen 59 en volgende van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet).

3.6. Op 2 juli 2009 beslist de burgemeester van de stad Gent de voorlopige schorsing bij ordemaatregel, opgelegd bij zijn besluit van 5 maart 2009, te verlengen voor een periode van vier maanden vanaf 5 juli 2009 en dit met inhouding van 12,5% op de brutowedde van de verzoeker.

Deze beslissing vormt het voorwerp van het beroep in de zaak 193.803/IX-6495.

3.7. Bij schrijven van 22 oktober 2009 wordt de verzoeker opgeroepen om gehoord te worden in het kader van een mogelijke (tweede) verlenging van zijn voorlopige schorsing bij ordemaatregel. De hoorzitting wordt gehouden op 30 oktober 2009. Op 3 november 2009 beslist de burgemeester van de stad Gent de voorlopige schorsing bij ordemaatregel, opgelegd bij zijn besluit van 5 maart 2009, een tweede keer te verlengen voor een periode van vier maanden vanaf 5 november 2009, opnieuw met inhouding van 12,5% op de brutowedde.

Deze beslissing vormt het voorwerp van het beroep in de zaak 195.078/IX-6651.

3.8. Op 4 maart 2010 beslist de burgemeester van de stad Gent de voorlopige schorsing bij ordemaatregel met inhouding van wedde een derde keer te verlengen voor een periode van vier maanden vanaf 5 maart 2010.

Deze beslissing vormt het voorwerp van het beroep in de zaak 196.392/IX-6790.

3.9. Op 9 maart 2010 verwerpt het Hof van Beroep te Gent het beroep dat de verzoeker heeft ingediend tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Gent van 19 juni 2009. Tegen dit arrest dient de verzoeker nog cassatieberoep in dat verworpen wordt bij arrest van 5 oktober 2010.

3.10. Op 2 juli 2010 beslist de burgemeester van de stad Gent de voorlopige schorsing bij ordemaatregel met inhouding van wedde opgelegd bij zijn besluit van 5 maart 2009, een vierde keer te verlengen voor een periode van vier maanden vanaf 5 juli 2010.

Deze beslissing vormt het voorwerp van het beroep in de zaak 197.551/IX-6922.

3.11. Op 22 juli 2010 beslist de minister van Binnenlandse Zaken om aan de verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. Tegen deze beslissing heeft de verzoeker een beroep tot nietigverklaring ingediend. Deze zaak staat gekend onder het rolnummer 197.745/IX-6948.

IV. Samenvoeging

4. De vier beroepen zijn gericht tegen de opeenvolgende verlengingen van de preventieve schorsing die aan de verzoeker werd opgelegd. De middelen roepen grotendeels dezelfde rechtsvragen op. De zaken zijn verknocht en worden samengevoegd.

V. De regelmatigheid van de rechtspleging

Standpunt van de verzoeker

5. In zijn laatste memorie vraagt de verzoeker om het auditorsverslag buiten de debatten te houden, aangezien er een vermelding in de Franse taal in voorkomt, meer bepaald een citaat uit een Franstalig arrest.

Beoordeling

6. De verzoeker maakt niet duidelijk welk voordeel hij zich met zijn vraag kan doen, noch welk nadeel de aanwezigheid van een citaat uit een Franstalig arrest in een verslag hem berokkent. In ieder geval wordt de verplichting om het verslag in de onderhavige zaak in het Nederlands te redigeren, niet miskend door het opnemen -als voetnoot- van een citaat in de Franse taal dat niet meer doet dan ondersteunen wat als stelling in het Nederlands is verwoord.

VI. Onderzoek van de middelen

1. Onderzoek van de middelen in de zaak 193.803/IX-6495 aangaande de eerste verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoeker voert de schending aan van “het beginsel van de hoorplicht zoals vastgelegd in artikel 62 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten”. Hij stelt dat de hoorplicht, opgelegd door voormeld artikel 62 van de tuchtwet, erop gericht is de betrokkene in de mogelijkheid te stellen zijn visie te geven op de ten laste gelegde feiten en op de plannen van het bestuur, hetgeen impliceert dat hij weet wat hem ten kwade wordt geduid en waarom het belang van de dienst vereist dat hij buiten de dienst moet blijven. Met de oproepingsbrief van 23 juni 2009 werd hem evenwel niet gezegd om welke precieze reden de verlenging van zijn preventieve schorsing werd overwogen, voor welke duur die verlenging werd gepland en waarom dergelijke duur werd overwogen; ook werd hem niet medegedeeld waarom een inhouding van zijn wedde werd overwogen noch aan welk bedrag gedacht werd. Ook het proces-verbaal van zijn verhoor bevat geen nadere toelichting daaromtrent.

8. De verwerende partij antwoordt dat de aan de verzoeker bezorgde oproepingsbrieven van 23 en 26 juni 2009 voldoen aan de vereisten gesteld in artikel 62 van de tuchtwet. De vereisten die in de artikelen 33 en 38bis van de tuchtwet worden gesteld voor de kennisgeving die moet gebeuren in het kader van een eigenlijke tuchtzaak zijn niet van toepassing op de voorlopige schorsing die tegen de verzoeker is uitgesproken. De oproepingsbrieven vermelden uitdrukkelijk de feitelijkheden waarop de procedure steunt -er wordt verwezen naar het besluit van de burgemeester van 5 maart 2009 en naar het vonnis van de

Correctionele Rechtbank-, dat het gaat over de al dan niet verlenging van de preventieve schorsing en over de eventuele duur ervan en dat het in voorkomend geval tevens gaat over de al dan niet inhouding van een deel van de wedde en de hoogte van die inhouding. Bij gebrek aan een wettelijk voorschrift omtrent de gegevens die ter kennis moeten worden gebracht, voldoet die kennisgeving aan de vereisten van de hoorplicht die het bestuur als beginsel van behoorlijk bestuur moet naleven.

9. In zijn memorie van wederantwoord beklemtoont de verzoeker dat hij niet vooraf op deugdelijke wijze in kennis is gesteld van de tekortkomingen die hem ten laste werden gelegd en van de aard van de overwogen maatregel: een verwijzing naar het eerste schorsingsbesluit van de burgemeester en naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank geeft niet duidelijk aan waarom zijn schorsing verlengd moest worden en de vermeldingen dat het gaat over de al dan niet verlenging van de voorlopige schorsing en duur ervan en in voorkomend geval eveneens over een al dan niet inhouding van zijn wedde en de hoogte van die inhouding zijn te vaag en hypothetisch en laten hem niet toe om zich deugdelijk te verweren.

10. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker nog dat een verwijzing in de oproepingsbrief naar de toepasselijke wetsbepalingen niet volstaat om hem in de mogelijkheid te stellen zijn visie op de hem ten laste gelegde feiten en op de plannen van het bestuur aan het bestuur ter kennis te brengen. Aangezien de tuchtwet een heel scala aan voorlopige ordemaatregelen voorziet -een schorsing en een verlenging ervan gaande van 0 dagen tot 4 maanden al dan niet gekoppeld aan een inhouding van de wedde van 0% tot 25%- is vereist dat het bestuur het wettelijk kader individualiseert en concretiseert en dus concreet ter kennis brengt welke ordemaatregel het overweegt, voor welke duur, of en hoeveel inhouding van de wedde wordt overwogen en welke redenen aan dit alles ten grondslag liggen. Ook wanneer een vonnis -dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de initiële schorsing voor bewezen houdt- de grondslag vormt voor de verlenging van de schorsing dient dit met zoveel woorden ter kennis te worden gebracht en

volstaat het niet dat dit impliciet blijkt. Wanneer het bestuur naast een verlenging van de schorsing ook een inhouding van de wedde wenst op te leggen moet dit, aldus nog de verzoeker, in het bijzonder ter kennis worden gebracht in de oproepingsbrief aangezien dit een bijkomende en facultatieve maatregel betreft die niet noodzakelijk gekoppeld is aan een verlenging van de schorsing.

Beoordeling

11. Artikel 62 van de tuchtwet bepaalt:

“Vooraleer de in artikel 59 bedoelde overheden een voorlopige schorsing kunnen uitspreken, dienen zij of hun gemachtigde betrokkene te horen.

Deze laatste wordt opgeroepen door kennisgeving tegen een ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekend schrijven, en wordt geacht gehoord te zijn geweest zelfs indien hij daar geen ontvangst van bevestigt, zodra bedoelde oproeping hem tweemaal werd voorgelegd”.

De ontstentenis van een nadere omschrijving van de hoorplicht in de wet betekent dat aan de verplichting inhoud gegeven moet worden volgens de algemeen geldende beginselen, te weten dat de betrokkene de gelegenheid moet krijgen om voor het treffen van de maatregel op nuttige wijze zijn standpunt aan het bestuur te laten kennen. Uit de verplichting om de betrokkene op te roepen mag wel afgeleid worden dat de wetgever het horen opvat als een persoonlijke verschijning.

12. Volgens de verzoeker was de oproepingsbrief van 23 juni 2009 onvoldoende precies om hem in staat te stellen zijn standpunt nuttig te doen kennen.

In het algemeen wordt opgemerkt dat deze vraag in concreto opgelost moet worden.

De brief van 23 juni 2009 verwijst naar de -aan de verzoeker bekende- eerste beslissing tot voorlopige schorsing -die hij niet heeft bestreden- en

de correctionele veroordeling die hij inmiddels op 19 juni 2009 had opgelopen. Daarmee worden de feitelijke gronden die de burgemeester in overweging neemt duidelijk aangegeven. Dat zij slechts bij wege van verwijzing in de oproeping vermeld zijn en daar niet worden herhaald, belet niet dat de verzoeker er goed mee bekend was. De brief vermeldt voorts dat de burgemeester de verzoeker zal horen met het oog op een beslissing “over de al dan niet verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel, over de eventuele duur daarvan, en in voorkomend geval, over de al dan niet inhouding van een deel van [zijn] wedde en de hoogte van deze inhouding”. Het zijn die vermeldingen die de verzoeker te vaag vindt; zij zouden hem verhinderd hebben zijn belangen nuttig te verdedigen.

13. Een preventieve schorsing kan slechts opgelegd worden wanneer de aanwezigheid van de ambtenaar de goede werking van de dienst in de weg staat. De omstandigheid dat een beslissing tot voorlopige schorsing ervan moet doen blijken dat de verwijdering uit de dienst nodig is voor de goede werking ervan, betekent evenwel niet dat zulks noodzakelijk op voorhand aan de betrokkene uitgelegd moet worden en dat hij zich daarover moet kunnen verdedigen. Het bestuur kan zijn beslissing verantwoorden met inachtneming van de gegevens die de betrokkene overlegt.

14. Met een verwijzing naar de verlenging van de preventieve schorsing weet de verzoeker dat de problematiek van de verdere verstoring van de orde binnen de dienst ter discussie staat. Dit laat hem toe die visie te betwisten. Lezing van artikel 59 en volgende van de tuchtwet leert hem dat de schorsing voor hoogstens vier maanden kan worden opgelegd; door hem mede te delen dat hij zou worden gehoord over de duur van de schorsing bood de verwerende partij hem de mogelijkheid om een kortere termijn te bepleiten.

In de oproeping is verwezen naar de mogelijkheid om een inhouding op de wedde te bevelen. Daarmee wist de verzoeker dat hij door die maatregel bedreigd werd en kon hij zijn argumenten doen gelden. De burgemeester was derhalve niet verplicht reeds in de oproeping de redenen te vermelden waarom

hij een inhouding op de wedde tot de mogelijkheden rekende. Wetende dat die inhouding maximaal 25% van zijn wedde kon belopen, was de verzoeker met de hem bezorgde mededeling terdege in staat om voor de burgemeester een geringere of helemaal geen inhouding te bepleiten.

15. Het middel is niet gegrond

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

16. De verzoeker voert de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel doordat de bestreden beslissing werd genomen door de burgemeester, terwijl deze zich in de strafzaak lastens de verzoeker burgerlijke partij heeft gesteld en hij op het ogenblik van de bestreden beslissing schuldeiser was van de verzoeker ingevolge de bij vonnis van 19 juni 2009 toegekende schadevergoeding wegens schending van zijn goede naam en eer. De repliek van de burgemeester in de bestreden beslissing inzake de aangevoerde schending van het onpartijdigheidsbeginsel -met name dat de omstandigheid dat een tuchtoverheid zich in een strafzaak tegen een (latere) tuchtonderhorige burgerlijke partij heeft gesteld niet volstaat om tot een schending van het onpartijdigheidsbeginsel te besluiten, stelling die onderbouwd wordt met verwijzing naar het arrest nr. 111.814 van 23 oktober 2002 inzake Lejeune- kan niet worden gevolgd. Anders dan een klacht bij de onderzoeksrechter -aan de orde in de zaak waarin het arrest nr. 111.814 is gewezen- die het vermoeden van onschuld onverlet laat en erop gericht is een objectief onderzoek uit te lokken, is een burgerlijke vordering voor de Correctionele Rechtbank ingegeven vanuit de stelling dat de feiten en de schuld in hoofde van de verdachte door het afgesloten strafonderzoek bewezen zijn. Uit de conclusie van de burgemeester in de strafzaak blijkt dan ook duidelijk dat deze standpunt heeft ingenomen over de schuld van de verzoeker zodat er minstens een schijn van partijdigheid kleeft aan diens latere beoordeling in het kader van een ordemaatregel. Dit klemmt des te meer nu de

Correctionele Rechtbank de schuld van de verzoeker bewezen heeft verklaard en de burgemeester een schadevergoeding heeft toegekend zodat deze schuldeiser van de verzoeker was op het ogenblik van de bestreden beslissing. Evenmin kan de stelling van de burgemeester in de bestreden beslissing, dat de toepassing van het onpartijdigheidsbeginsel er niet toe mag leiden dat de normale werking van de tuchtoverheid onmogelijk wordt -stelling waarbij erop gewezen wordt dat ingevolge de artikelen 59 en 61 van de tuchtwet de beslissing tot verlenging van een voorlopige schorsing in geval van niet-aanwezigheid van een politiecollege alleen genomen kan worden door de burgemeester die ook de initiële maatregel heeft genomen zodat wanneer de burgemeester inactief zou moeten blijven, de tuchtoverheid zou worden lamgelegd-, worden bijgevallen aangezien de burgemeester geenszins verplicht is om zich burgerlijke partij te stellen en de (schijn van) partijdigheid dus niet structureel van aard is maar uitsluitend het gevolg van het handelen van de verwerende partij zelf. Bovendien heeft de burgemeester zijn burgerlijke vordering ingesteld als orgaan van de bestuurlijke overheid terwijl de schending van de goede naam en eer betrekking heeft op zijn persoon zodat hij er zelf voor gezorgd heeft dat de schijn van partijdigheid nu de gewone tuchtoverheid als orgaan treft.

17. De verwerende partij antwoordt dat zij niet inziet waarom het onpartijdigheidsbeginsel een andere toepassing zou moeten krijgen al naargelang de tuchtoverheid zelf een strafklacht heeft ingediend dan wel wanneer zij zich burgerlijke partij in een strafzaak heeft gesteld en dat de verzoeker niet aantoonde welke overheid dan wel in de plaats van de burgemeester had moeten oordelen over een verlenging van de voorlopige schorsing. Zij bevestigt het standpunt dat de artikelen 59 en 61 van de tuchtwet geen vervanging toelaten.

18. In zijn memorie van wederantwoord beklemtoont de verzoeker dat uit de conclusies van de burgemeester in de strafzaak ontegensprekelijk blijkt dat deze is uitgegaan van de schuld van de verzoeker. Die conclusies geven ook blijk van een persoonlijke betrokkenheid van de burgemeester, zeker wanneer daarbij de uitlatingen van de burgemeester in de media worden betrokken. De

verzoeker betwist ook het standpunt van de verwerende partij dat de burgemeester zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet kon laten vervangen, hij wijst er op dat artikel 59 van de tuchtwet uitdrukkelijk verwijst naar het optreden van een gemachtigde.

19. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker nog dat er wel degelijk een wezenlijk verschil bestaat tussen een klacht met burgerlijke partijstelling -die strekt tot een onderzoek à charge en à décharge dat steunt op het vermoeden van onschuld in hoofde van de verdachte- en een burgerlijke vordering voor de Correctionele Rechtbank die zich, vermits het onderzoek à charge en à décharge op dat ogenblik afgesloten is, ent op het bewijs van schuld in hoofde van de verdachte. Voorts betwist de verzoeker nogmaals de stelling dat de toepassing van het onpartijdigheidsbeginsel niet zover kan gaan dat de normale werking van de overheidsorganen erdoor wordt lamgelegd: indien de artikelen 59 en 61 van de tuchtwet zouden impliceren dat een verlenging van de voorlopige schorsing enkel kan gebeuren door de burgemeester die de initiële tuchtmaatregel heeft genomen mag dit er niet toe leiden dat de verzoeker het recht op een onpartijdige beoordeling ontzegd zou worden. Dit klemmt des te meer nu de partijdigheid niet structureel van aard is maar louter te wijten aan een handeling van de tuchtoverheid waartoe in haar hoofde geen enkele verplichting bestond.

Beoordeling

20. De verzoeker voert de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel doordat de burgemeester -in de hoedanigheid van orgaan van de bestuurlijke overheid- in de strafzaak lastens de verzoeker een burgerlijke vordering heeft ingesteld die strekt tot het verkrijgen, op grond van de vastgestelde schuld, van een schadevergoeding wegens de schending van zijn goede naam en eer en die vordering bij vonnis van 19 juni 2009 is toegewezen.

Deze (schijn van) partijdigheid is niet structureel van aard maar ingegeven door een actie van de burgemeester waartoe geen enkele positieve verplichting bestaat.

21. De Raad van State ziet niet in waarom een onderscheid gemaakt zou moeten worden tussen iemand die een klacht met burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter heeft neergelegd en iemand die een burgerlijke vordering voor de Correctionele Rechtbank heeft ingesteld. In beide gevallen dient immers vastgesteld te worden dat de indiener van de klacht uitgaat van een schuld in hoofde van de verdachte zodat voor beiden aldus op dezelfde wijze de vraag rijst naar het bestaan van een partijdigheid of vooringenomenheid tegen de beklaagde. Ook voor de onderhavige zaak blijft de Raad van State van oordeel dat de burgerlijke partijstelling van de burgemeester en de succesvolle afloop daarvan op zich niet kan doen besluiten tot een partijdigheid jegens de verzoeker die het hem onmogelijk zou maken als tuchtoverheid tegen hem op te treden en hem in dat kader ook een ordemaatregel op te leggen.

22. Voorts is het onpartijdigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing op de organen van het actief bestuur in zoverre dit verenigbaar is met de eigen aard, inzonderheid de eigen structuur van het bestuur. Zo mag de toepassing van het onpartijdigheidsbeginsel er niet toe leiden dat het nemen van een regelmatige beslissing onmogelijk wordt.

Anders dan de verzoeker stelt, bestond er voor de burgemeester voor wat betreft het nemen van de bestreden beslissing geen mogelijkheid om zich te laten vervangen. De verzoeker stelt verkeerdelijk dat artikel 59 van de tuchtwet verwijst naar het optreden van een gemachtigde. Weliswaar voorziet artikel 62 van de tuchtwet in de mogelijkheid dat het betrokken personeelslid door een gemachtigde van de burgemeester gehoord wordt, het betreft evenwel enkel een mogelijke delegatie van de bevoegdheid tot horen en niet van de bevoegdheid om een beslissing te nemen over een verlenging van een voorlopige schorsing.

Naast de burgerlijke partijstelling van de burgemeester in de strafzaak ziet de verzoeker het bewijs van zijn partijdigheid ook “in zijn uitlatingen in de media” en hij citeert daarvoor een artikel uit “De Gentenaar” van 7-8 maart 2009. In de context van de onderhavige zaak kan dat relaas, waarin de burgemeester uiting geeft aan zijn verontwaardiging en ontgoocheling, niet betekenen dat de burgemeester zich tegen de persoon van de verzoeker heeft gekeerd en dat hij tegen hem een standpunt ingenomen heeft waar hij vervolgens nog slechts moeilijk op kon terugkomen.

23. Waar de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog verwijst naar een krantenartikel waaruit een partijdigheid en vooringenomenheid in hoofde van de burgemeester moet blijken, moet worden vastgesteld dat dit een nieuwe grief is die niet voor het eerst in de memorie van wederantwoord kan worden aangevoerd vermits de verzoeker er reeds kennis van had of kon hebben bij het indienen van zijn verzoekschrift.

24. Het middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

25. De verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel voert hij aan dat de verwerende partij heeft nagelaten om de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen te actualiseren. In vergelijking met de initiële beslissing tot voorlopige schorsing van 5 maart 2009 wordt enkel het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009 -dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kracht van gewijsde had- bijgebracht. Niettegenstaande de bestreden beslissing herhaaldelijk verwijst naar de

beschadiging van de goede naam en het imago van het politiekorps, de destabilisering ervan door de verzoeker, het geschokt vertrouwen in het politiekorps bij de burger en het mediatieke karakter van de feiten is daar geen enkel concreet onderzoek naar gevoerd. In het geval van een verlenging van de voorlopige schorsing vereist het zorgvuldigheidsbeginsel evenwel dat de verwerende partij de noodzaak van de verlenging concreter tracht in te schatten en te waarderen, de verzoeker verwijst in dat verband naar het arrest nr. 149.923 van 10 oktober 2005 inzake De Beuckelaere. Ten slotte is de verwerende partij ook in gebreke gebleven om de integratiemogelijkheden van de verzoeker in de dienst na te gaan en bij haar besluitvorming te betrekken.

In het tweede onderdeel van het middel voert de verzoeker aan dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar de strikte noodzakelijkheid van de verlenging van de voorlopige schorsing voor de maximale termijn van vier maanden, waaraan thans ook een inhouding van 12,5% van de brutowedde wordt gekoppeld en dat zij al evenmin heeft nagegaan of er geen minder vergaande maatregelen mogelijk waren die een zelfde doel zouden bereiken. Er wordt enkel verwezen naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009 dat evenwel geen kracht van gewijsde heeft.

26. De verwerende partij verwijst met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel naar de overwegingen van de bestreden beslissing en stelt dat zij in vergelijking met de niet-aangevochten beslissing van 5 maart 2009 niet alleen het vonnis van 19 juni 2009 bijbrengt, maar zich tevens bij de motieven van dat vonnis aansluit en ze tot de hare maakt, zowel wat betreft de ernst van de feiten als de effecten ervan op de werking van het politiekorps. Dit volstaat ter invulling van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er is geenszins vereist dat zij een soort enquête binnen het politiekorps zou houden om te weten of het korps bereid is de verzoeker opnieuw als korpschef te aanvaarden.

Nopens het tweede onderdeel van het middel antwoordt de verwerende partij dat wat betreft de duur van de verlenging van de voorlopige

schorsing in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de afwikkeling van de strafprocedure -de verzoeker had aangekondigd beroep aan te tekenen tegen het vonnis van 19 juni 2009- en van de tuchtprocedure -die op het ogenblik van het bestreden besluit nog niet met een inleidend verslag was opgestart- en dat de omstandigheid dat een verlenging met vier maanden gerechtvaardigd was blijkt uit het feit dat een en ander zelfs bij de tweede verlengingsbeslissing nog niet het geval was. Minder verregaande maatregelen dan de voorlopige schorsing zijn volgens de verwerende partij in het specifieke geval van een korpschef die bij mandaat wordt aangesteld niet mogelijk zonder de medewerking van de betrokkene.

27. De verzoeker repliceert met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel dat het zorgvuldigheidsbeginsel ten aanzien van een verlenging van een voorlopige maatregel een meer concrete afweging vereist dan een louter verwijzen naar of overnemen van de motieven van een andere rechtsinstantie. Bovendien heeft de verwerende partij niet afgewogen of de motieven uit het vonnis van 19 juni 2009 nog golden op het ogenblik van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt zelfs niet dat zij enig element uit de periode tussen het vonnis van 19 juni 2009 en de bestreden beslissing in overweging zou hebben genomen.

Aangaande het tweede onderdeel van het middel repliceert de verzoeker dat een rechtvaardiging van de keuze voor een verlenging van de voorlopige schorsing met een verwijzing naar de nakomende beslissing van 3 november 2009 een post factum invulling van de motivering is die het ontbreken van deugdelijke motieven op het ogenblik van de bestreden beslissing niet kan rechtvaardigen. Hij betwist ook dat hij niet bereid geweest zou zijn om mee te werken aan een minder verregaande maatregel dan de voorlopige schorsing en stelt dat de verwerende partij daar ook nooit naar geïnformeerd heeft, waaruit andermaal een onzorgvuldigheid blijkt.

28. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel nog dat de omstandigheid dat hij zijn initiële schorsing niet heeft bestreden niet belet dat het bestuur bij een verlenging van de voorlopige schorsing de noodzaak tot verlenging concreter dient in te schatten en te waarderen. De verwerende partij heeft zich geen enkele moeite getroost om te informeren naar de bereidheid van de verzoeker om weer in de dienst te functioneren, de imagoschade te concretiseren, het geschokt vertrouwen van de burger te staven en het mediatiek karakter van de zaak concreter in te schatten en te waarderen. Dit volgt geenszins uit het bijgebrachte vonnis van 19 juni 2009 dat slechts bekleed is met gezag van gewijsde. Het louter feit van het instellen van een strafonderzoek belet niet dat het bestuur minstens moet uitmaken of de aanwezigheid op de dienst het dienstbelang aantast.

Beoordeling

29. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn beslissing komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ook om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

30. De bestreden beslissing steunt onder meer op de initiële beslissing van 5 maart 2009 houdende voorlopige schorsing bij wege van ordemaatregel. Die beslissing heeft definitief rechtskracht verkregen. Het staat dus vast dat de feiten -zoals ze op dat ogenblik aan het bestuur voorlagen- een voldoende grond vormden voor de verwerende partij om aan te nemen dat verzoekers aanwezigheid volstrekt onverenigbaar was met de goede werking van de dienst en het derhalve gerechtvaardigd was om hem voorlopig te schorsen. Bij

het nemen van de beslissing over de verlenging van de voorlopige schorsing diende de verwerende partij dan ook slechts na te gaan of de feiten zoals ze op dat moment voorlagen nog steeds de tijdelijke verwijdering van de verzoeker in het belang van de dienst konden verantwoorden. In dat verband vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verwerende partij bij het maken van deze afweging alle -dus ook de meest recente- feitelijke gegevens in haar beoordeling betreft.

31. De verwerende partij heeft zich gebaseerd op het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009 om te besluiten dat de voorlopige schorsing van de verzoeker nog steeds gerechtvaardigd was. Hierin kan geen onzorgvuldigheid onderkend worden. In dat vonnis worden immers de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten van schriftvervalsing, het gebruik van valse stukken en vluchtmisdrijf effectief voor bewezen verklaard, daar waar dit bewijs nog niet geleverd was ten tijde van de initiële beslissing van 5 maart 2009 houdende voorlopige schorsing bij wege van ordemaatregel. Indien die feiten op 5 maart 2009 een voldoende basis waren voor de voorlopige schorsing, dan zijn zij dit a fortiori op 2 juli 2009 nog aangezien die feiten intussen door de strafrechter voor bewezen zijn verklaard. Dat het vonnis van 19 juni 2009 op het tijdstip van de bestreden beslissing nog geen kracht van gewijsde had doet geen afbreuk van de vaststelling dat dit vonnis met gezag van gewijsde uitspraak gedaan heeft over het bewijs van de feiten en dat de administratieve overheid zich daarop kon steunen.

32. De verzoeker voert aan dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld doordat zij zonder enig concreet onderzoek in de bestreden beslissing verwijst naar de beschadiging van de goede naam en het imago van het korps en naar de destabilisering ervan door de verzoeker, naar het geschokt vertrouwen van de burger in het korps en naar het mediatiek karakter van de feiten. Het gaat evenwel om logische gevolgtrekkingen die de verwerende partij in alle redelijkheid heeft kunnen trekken uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009, zonder dat daar enig nader concreet onderzoek voor vereist was, inzonderheid nu de verzoeker korpschef was van een grote politiezone, en de zaak meer dan gewone media-aandacht heeft gekregen.

33. De verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld doordat zij de mogelijkheid tot diens reïntegratie in de dienst niet heeft onderzocht en niet bij de besluitvorming heeft betrokken.

In de initiële beslissing tot voorlopige schorsing van 5 maart 2009 werd omtrent de tijdelijke verwijdering van de verzoeker uit de dienst reeds gesteld:

“Dat de goede werking van de dienst ook vraagt dat het opsporingsonderzoek (en mogelijks tuchtonderzoek) op een serene wijze kan verlopen wat bemoeilijkt wordt door het aanblijven als korpschef van de politiezone. Dat het derhalve wenselijk voorkomt dat u ook niet meer fysiek aanwezig zou zijn in de gebouwen van de politiezone Gent, laat staan als korpschef gewoon verder zou functioneren.

Dat het in de gegeven omstandigheden aanblijven van u als korpschef van de politiezone immers regelrecht zou indruisen tegen de belangen van het korps. Dat deze belangen inderdaad ernstig zouden worden geschaad, zowel in zijn operationele werking als in zijn imago”.

De verzoeker is oorspronkelijk uit de dienst verwijderd omdat het onmogelijk werd geacht dat hij als korpschef verder zou functioneren totdat het strafrechtelijk en daarmee samenhangend het tuchtonderzoek klaarheid in de zaak zouden hebben gebracht. De verzoeker heeft die redengeving aanvaard. Het louter gegeven dat de verzoeker vervolgens in eerste aanleg veroordeeld werd, terwijl hij zich tegen die gerechtelijke uitspraak verzette, moest voor de burgemeester geen reden zijn om de reïntegratie van de verzoeker in zijn functie in overweging te nemen.

34. In zijn memorie van wederantwoord wijst de verzoeker er nog op dat uit niets blijkt dat de verwerende partij elementen uit de periode tussen het vonnis van 19 juni 2009 en de bestreden beslissing van 2 juli 2009 in aanmerking heeft genomen en dat de verwerende partij bijgevolg niet heeft onderzocht of de motieven uit het vonnis nog golden op 2 juli 2009.

Hij laat evenwel na zelf gegevens aan te reiken die aannemelijk maken dat de feitelijke situatie in juni 2009 dermate gewijzigd is dat de burgemeester geen reden meer had om hem buiten de dienst te houden.

35. Waar de verzoeker in het tweede onderdeel van het middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert doordat er geen onderzoek is gebeurd naar de strikte noodzakelijkheid van een verlenging van de voorlopige schorsing en doordat niet is nagegaan of geen minder verregaande maatregelen mogelijk waren, wordt vastgesteld dat de burgemeester bij het treffen van het bestreden besluit over het vonnis van de Correctionele Rechtbank beschikte waarbij de feiten tegen de verzoeker bewezen werden bevonden. Rekening houdend met de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de burgemeester beschikt bij de afweging van de noodzaak van de verwijdering van de verzoeker uit de dienst, kon dit gegeven, dat alleen maar een versterking inhield van de aanwijzingen waarover hij beschikte voor zijn eerdere voorlopige schorsing en van de beredeneringen die hij daarbij gemaakt heeft, hem ook nu in alle redelijkheid doen besluiten dat de verzoeker zijn functie nog niet opnieuw kon opnemen. De verzoeker verduidelijkt overigens niet met welke “minder verregaande” maatregel hij zich had kunnen verzoenen.

36. In de mate dat de verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden doordat naast de verlenging van de voorlopige schorsing nu ook een inhouding van 12,5% van de brutowedde wordt opgelegd, stelt de Raad van State, rekening houdend met de ruime discretionaire bevoegdheid van het bestuur, vast dat het niet kennelijk onredelijk is een preventief geschorste ambtenaar een deel van zijn wedde te ontnemen, zeker niet wanneer de burgemeester daarbij binnen de grenzen blijft van wat wettelijk mogelijk is. Hij moet immers geen prestaties verrichten en de daarop betrekking hebbende kosten vallen weg. De goodwill die de burgemeester bij een vorige preventieve schorsing betoond heeft kan niet tegen het bestuur worden ingeroepen.

37. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

38. De verzoeker voert de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet).

In een eerste onderdeel van het middel zet de verzoeker uiteen dat een verlenging van een voorlopige schorsing een meer uitdrukkelijke en nauwkeurige motivering vereist, aangezien een verlenging slechts mogelijk is in het bijzondere geval dat het bestuur, na een actualisering van de toestand, van oordeel is dat het dienstbelang nog steeds vereist dat de betrokkene het werk niet herneemt. Het tussenkomen van een vonnis van de Correctionele Rechtbank, dat nog geen kracht van gewijsde heeft, belet niet dat het bestuur concreet dient uit te maken of de feiten, waarvan de verzoeker verdacht wordt, van aard zijn dat zijn aanwezigheid op de dienst het dienstbelang aantast en dat deze afweging in de bestreden beslissing zelf opgenomen moet worden. De bestreden beslissing bevat geen motivering omtrent de strikte noodzakelijkheid van de verlenging van de voorlopige schorsing. De verwerende partij motiveert ook niet in concreto waarom een verlenging de enig mogelijke maatregel is waardoor het beoogde doel kan worden bereikt en er blijkt ook niet uit dat een minder verregaande maatregel, zoals een detachering van de verzoeker naar een ander politiekorps of het uitoefenen van een andere functie dan korpschef, in overweging werden genomen. Evenmin bevat de bestreden beslissing een motivering omtrent de duurtijd van de verlenging van zijn voorlopige schorsing, vastgesteld op de maximale termijn van vier maanden. Ten slotte bevat de bestreden beslissing ook geen enkele motivering van de noodzaak om een deel van de wedde in te houden, noch omtrent de hoegrootheid van die inhouding. Dat een inhouding kostenbesparend kan werken verantwoordt slechts de mogelijkheid van een inhouding en niet waarom te dezen van deze mogelijkheid toepassing wordt gemaakt. Dit klemmt des te meer nu tijdens

de initiële voorlopige schorsing geen inhouding van wedde werd uitgesproken, terwijl het argument van de kostenbesparing daar even goed geldt.

In een tweede onderdeel voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de door hem neergelegde conclusies, hetgeen blijkt uit de in de bestreden beslissing opgenomen verwijzing naar het proces-verbaal nummer 28498/2009 van 5 maart 2009. In zijn conclusie naar aanleiding van het verhoor voorafgaand aan de bestreden beslissing heeft de verzoeker de wettigheid van het bewijs in het strafdossier betwist en erop gewezen dat tot heden geen in kracht van gewijsde gegane beslissing deze betwisting heeft weerlegd. Daarenboven heeft de verzoeker in zijn conclusies in de strafprocedure aangetoond dat het bewuste proces-verbaal onjuist is, hetgeen noch door de medebeklaagden, noch door de verwerende partij werd betwist. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom zij desondanks op de stukken van het strafdossier en meer in het bijzonder op het kwestieuze proces-verbaal steunt.

In een derde onderdeel van het middel voert de verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is waar verwezen wordt naar bepaalde overwegingen uit het vonnis van 19 juni 2009 die vervolgens worden bijgevalen, aangezien de bewuste overwegingen betrekking hebben op de straftoemeting, terwijl de bestreden beslissing een ordemaatregel is waarbij het gedrag van de verzoeker niet als schuldig mag worden bestempeld. Door de bestreden beslissing te motiveren vanuit de schuld van de verzoeker betreft het in feite een verkapte tuchtmaatregel, hetgeen machtsafwending uitmaakt.

39. De verwerende partij werpt vooreerst op dat het middel, geput uit een schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk is aangezien de bestreden beslissing steunt op een omstandige motivering waaruit de verzoeker -blijkens zijn verzoekschrift- op meer dan afdoende wijze heeft kunnen afleiden waarom zijn voorlopige schorsing is verlengd voor de volle duur van vier maanden

met inbegrip van een gedeeltelijke inhouding van zijn wedde. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangevoerd.

Ten gronde stelt de verwerende partij, met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel, dat het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009 dat zij bij wege van motivering door verwijzing in de bestreden beslissing is bijgevallen, determinerend is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit vonnis, waaruit niet alleen blijkt dat de feiten quasi vast staan maar waarin ook de ernst van de feiten en de ingesteldheid van de verzoeker tegenover deze feiten wordt beklemtoond, verantwoordt op zich de verlenging van de voorlopige schorsing en de duur van de verlenging. Er moet niet gemotiveerd worden waarom minder verregaande maatregelen niet werden overwogen aangezien dergelijke maatregelen wettelijk onmogelijk zijn zonder de medewerking van de verzoeker en dergelijke medewerking te dezen niet voorligt. De verzoeker bekleedt immers het mandaat van korpschef en dat mandaat kan slechts om limitatieve redenen, opgesomd in de artikelen 77, 78 en 79 van de wet van 26 april 2002 houdende de essentiële elementen van het statuut van de personeelsleden van de politiediensten en houdende diverse andere bepalingen met betrekking tot de politiediensten, worden beëindigd. Alleen de vrijwillige beëindiging van het mandaat door de verzoeker zelf had de mogelijkheid van een minder verregaande maatregel kunnen creëren. Wat betreft de inhouding van de wedde van de verzoeker verwijst de verwerende partij naar de desbetreffende overwegingen van de bestreden beslissing en zij stelt dat dergelijke motivering in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State en dat het niet kennelijk onredelijk is om een inhouding van wedde voor de helft van het wettelijk toegestane toe te passen bij de verlenging van een voorlopige schorsing.

Nopens het tweede onderdeel van het middel antwoordt de verwerende partij dat in de bestreden beslissing het proces-verbaal nr. 28498/2009 van 5 maart 2009, het onwettig bevel inbegrepen, wordt aangehaald omdat het verklaringen van de verzoeker zelf bevat, zonder dat, wat dat bevel betreft, daaromtrent een appreciatie wordt gegeven. De kwestie van het al dan niet geven

van een bevel is op een heel precieze en genuanceerde wijze in het vonnis van 19 juni 2009 uiteengezet en daarbij heeft de burgemeester zich aangesloten. Voorts merkt de verwerende partij nog op dat zij de conclusies van de verzoeker voor de strafrechter, zelfs al worden ze voor de tuchtoverheid herhaald, niet apart dient te weerleggen wanneer het bestuur zich uitdrukkelijk aansluit bij het vonnis van de strafrechter waarin diezelfde argumentatie omstandig is weerlegd.

Op het derde onderdeel van het middel antwoordt de verwerende partij dat de plaats van bepaalde overwegingen van het strafvonnis, waarbij zij zich heeft aangesloten, niet relevant is omdat het haar enkel te doen was om de inhoud van het vonnis. Zij wijst er voorts op dat zij in de bestreden beslissing meermaals stelt dat er “sterke aanwijzingen” zijn dat de bedoelde feiten door de verzoeker werden gepleegd en dat er een “zeer grote graad van waarschijnlijkheid” is dat die feiten op tuchtrechtelijk vlak ernstige inbreuken uitmaken op de beroepsplichten en dit zonder op kritiek van de verzoeker te stuiten.

40. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel dat in geval van verlenging van een voorlopige schorsing een eenvoudige verwijzing naar het strafvonnis en het overnemen van de motieven ervan niet volstaat. Voorts betwist hij dat minder verregaande maatregelen zonder zijn medewerking onmogelijk zouden zijn -in dat verband verwijst hij naar de mogelijkheid van een verlenging van de voorlopige schorsing, zonder inhouding van wedde- en stelt hij dat net de ontstentenis in de bestreden beslissing van de motivering dat minder verregaande maatregelen onmogelijk zijn zijn stelling bewijst.

Wat betreft het tweede onderdeel van het middel stelt de verzoeker dat de argumenten van de verwerende partij niet ernstig zijn.

Aangaande het derde onderdeel van het middel merkt de verzoeker nog op dat de repliek van de verwerende partij zijn stelling ondersteunt

dat niet verduidelijkt wordt naar welke overwegingen van het vonnis van 19 juni 2009 wordt verwezen en welke de inhoud ervan is.

Beoordeling

41. De artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de formele motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

42. Volgens de verzoeker zou de bestreden beslissing geen motivering bevatten omtrent de noodzaak van de verlenging van de voorlopige schorsing.

De bestreden beslissing verwijst naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009 waarin de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten voor bewezen worden verklaard. De verwerende partij heeft zich bij dit vonnis aangesloten en zij zet uiteen waarom zij de aanwezigheid van de verzoeker niet verenigbaar acht met het belang van de dienst, met name omwille van de ernst van de feiten en omdat de strafprocedure en de tuchtprocedure nog niet zijn afgewikkeld.

Dergelijke motivering geeft blijk van de redenen waarom een verlenging van de voorlopige schorsing noodzakelijk werd geacht. Zij is ook

afdoende: de verwijzing naar het vonnis waarin de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de initiële voorlopige schorsing -die de verzoeker niet heeft bestreden en dus wettig geacht moet worden- bewezen worden verklaard en de daarop gesteunde conclusie dat de aanwezigheid van de verzoeker, gelet op de ernst van de feiten en de omstandigheid dat de straf- en tuchtprocedure ten gronde nog niet zijn afgewikkeld, strijdt met het belang van de dienst, toont genoegzaam aan dat de redenen voor de voorlopige schorsing nog steeds aanwezig zijn.

43. De verzoeker verwijt het bestreden besluit dat er niet wordt vermeld waarom de verwijdering uit de dienst de enig mogelijke maatregel is en waarom een detachering naar een ander korps of een andere functie niet mogelijk was. De verzoeker toont evenwel niet aan dat hij die welbepaalde problematiek aan de verwerende partij voorgelegd heeft of daaromtrent aan de burgemeester een voorstel heeft gedaan. In die zin kan hij de verwerende partij post factum niet verwijten dat zij daarover niets heeft gezegd in het bestreden besluit zelf, hetgeen overigens nog niet betekent dat zij dit gegeven niet in haar besluitvorming betrokken heeft.

Dat de voorlopige schorsing wordt opgelegd voor een termijn van vier maanden diende in redelijkheid niet nader verantwoord te worden, nu hij steunt op de vaststelling dat de strafzaak nog niet beëindigd was.

44. Ten slotte voert de verzoeker ook nog aan dat de bestreden beslissing geen motivering bevat omtrent de noodzakelijkheid van een inhouding van een deel van zijn wedde en evenmin omtrent de keuze voor een inhouding van 12,5%. Met die stelling faalt hij. De inhouding van de wedde wordt immers wel degelijk verantwoord in de volgende overweging:

“Dat, wat betreft de mogelijke inhouding van wedde gedurende de verlengde periode van voorlopige schorsing bij ordemaatregel (toepassing van artikel 64 van de tuchtwet van 13 mei 1999), dient te worden aangemerkt dat, doordat geen enkele beroepsprestatie dient te worden geleverd gedurende deze periode, er evenmin enige ten uwe laste blijvende kost of uitgave daarmede in verband staande dient te worden gemaakt, terwijl de aldus vrijgekomen uren zodanig

kunnen besteed worden dat ze kostenbesparend zijn, gezien ten opzichte van de al dan niet recurrente gezinsuitgaven;

Dat, gelet de thans te verlengen periode van voorlopige schorsing bij ordemaatregel, de inhouding van wedde zich aandient en in billijkheid te begroten is op de helft van het wettelijk toegestane, zijnde twaalf en een halve procent van de brutowedde”.

45. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

46. In het tweede onderdeel van het middel voert de verzoeker aan dat in de bestreden beslissing zonder enige motivering wordt verwezen naar het proces-verbaal nummer 28498/2009 van 5 maart 2009 en aldus volledig wordt voorbijgegaan enerzijds aan de conclusie die hij ter gelegenheid van de hoorzitting, die aan de thans bestreden beslissing is voorafgegaan, neergelegd heeft en waarin hij de wettigheid van het bewijs in het strafdossier heeft betwist, en anderzijds aan zijn conclusies in de strafprocedure waarin hij heeft aangetoond dat het proces-verbaal nummer 28498/2009 van 5 maart 2009 onjuist is.

De door de verzoeker aangehaalde conclusies hebben betrekking op de vraag aan welke feiten de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt en of het daarvoor aangehouden bewijs wettig was. Hier gaat het om een ordemaatregel, waarbij de schuldvraag niet wordt gesteld of minstens open blijft, zodat de verwerende partij niet op deze conclusies moest repliceren. Zoals bij de beoordeling van het eerste onderdeel van het middel is gewezen, voldoet de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht doordat de verwerende partij, met verwijzing naar het vonnis van 19 juni 2009 waarbij zij zich heeft aangesloten, heeft uiteengezet waarom de aanwezigheid van de verzoeker strijdt met het dienstbelang, met name omwille van de ernst van de feiten en omdat de strafprocedure en de tuchtprocedure nog niet zijn afgewikkeld.

47. Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

48. In het derde onderdeel van het middel voert de verzoeker aan dat de verwerende partij bepaalde overwegingen uit het vonnis van 19 juni 2009 die

betrekking hebben op de straftoemeting bijvalt, terwijl de bestreden beslissing een ordemaatregel is waarbij het gedrag van de verzoeker niet als schuldig mag worden bestempeld.

De bewuste overwegingen uit het vonnis van 19 juni 2009 waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen hebben inderdaad betrekking op de straftoemeting. De context waarin het bestreden besluit daarnaar verwijst, toont evenwel aan dat die verwijzing gebeurt in het kader van de beoordeling van “het belang van de dienst” en dat zij ook slechts gedaan wordt “ter verdere ondersteuning” van wat voorafgaand in het kader van de beoordeling van het belang van de dienst wordt gesteld, met name:

“Dat, in de voorzegde context van zeer grote waarschijnlijkheid, de ernst van de feiten en de ernst van de inbreuken op de beroepsplichten van uw ambt, alsmede de zeer hoge eisen die mogen en moeten gesteld worden aan een mandaathouder-korpschef van een van de grootste lokale politiekorpsen van het land, met name op het vlak van betrouwbaarheid, integriteit, onpartijdigheid en loyaliteit tegenover zijn eigen korps, en, voor opdrachten van bestuurlijke politie, tegenover mijzelf als burgemeester, meebrengen dat ook thans nog, de strafprocedure en de tuchtprocedure ten gronde niet afgewikkeld zijnde, een ordemaatregel van voorlopige schorsing, bij verlenging, dient te worden genomen”.

Hieruit blijkt dat de verwijzingen naar de passages inzake de straftoemeting in het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009 slechts een subsidiair of aanvullend motief voor de bestreden beslissing vormen, terwijl de voorafgaande motivering op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Kritiek op dit motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

49. De verzoeker wijst ook op het bestaan van machtsafwending, omdat de bestreden beslissing, gelet op de aangehaalde passages uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009 over de straftoemeting, gemotiveerd is vanuit de schuld van de verzoeker en in wezen een verkapte tuchtmaatregel betreft.

Machtsafwending bestaat erin dat de overheid haar bevoegdheid heeft aangewend voor een ander doel dan voor het algemeen belang dat zij behoort te behartigen. Opdat er van machtsafwending sprake kan zijn, moet het nagestreefde ongeoorloofde doel het doorslaggevend oogmerk van de bestreden beslissing zijn geweest. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen. De verwijzing “ter verdere ondersteuning” in de motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze vereisten. Overigens blijkt uit de beoordeling van de vorige middelen dat de verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel in het belang van de dienst terdege verantwoord kan worden en dat de bestreden beslissing bijgevolg een geoorloofd oogmerk heeft.

50. Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

51. Het middel kan in geen van zijn onderdelen worden aangenomen.

2. Onderzoek van de middelen in de zaak 195.078/IX-6651 aangaande de tweede verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

52. De verzoeker voert de schending aan van “het beginsel van de hoorplicht zoals vastgelegd in artikel 62 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten”.

Hij ontwikkelt het middel in essentie op dezelfde wijze als het eerste middel in de zaak 193.803/IX-6495, met dien verstande dat hij nu verwijst naar de oproepingsbrief van 22 oktober 2009. De oproepingsbrief vermeldt de precieze feiten, die het bestuur hem ten kwade duidt, niet. In de mate in de

oproepingsbrief van 22 oktober 2009 gewag gemaakt wordt van de “al dan niet verlenging” van de voorlopige schorsing, van de “eventuele duur” ervan, en van “in voorkomend geval” de “al dan niet inhouding van een deel van de wedde”, is hij niet in staat gesteld zich te verweren omdat hij voorafgaand aan de hoorzitting niet terdege geïnformeerd werd.

53. De verwerende partij verwijst naar haar antwoord op het eerste middel in de zaak 193.803/IX-6495.

54. De repliek van de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord voegt in essentie niets toe aan het middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift.

55. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar hetgeen hij in zijn laatste memorie in de zaak 193.803/IX-6495 met betrekking tot het eerste middel heeft gesteld en benadrukt hij dat de hoorplicht van het bestuur vereist dat het de feiten en de redenen waarom het dienstbelang een verdere verlenging van de voorlopige schorsing noodzaakt, actualiseert en concretiseert naarmate de schorsing verder wordt verlengd. In de omstandigheid dat de oproepingsbrief van 22 oktober 2009 in essentie niet verschilt van de oproepingsbrief van 23 juni 2009 ligt volgens de verzoeker het bewijs dat het bestuur hem de geactualiseerde feiten en redenen niet ter kennis heeft gebracht.

Beoordeling

56. De oproepingsbrief van 22 oktober 2009 verschilt in essentie niet van de oproepingsbrief van 23 juni 2009 waarmee de verzoeker werd uitgenodigd om gehoord te worden over de eerste verlenging van zijn voorlopige schorsing.

57. In de mate de verzoeker het middel adstrueert op dezelfde wijze zoals het eerste middel in de zaak 193.803/IX-6495 kan mutatis mutandis

verwezen worden naar de beoordeling van dat middel in die zaak om te besluiten dat het middel ongegrond is.

58. Waar de verzoeker nu ook aanvoert dat de oproepingsbrief van 22 oktober 2009 geen melding maakt van de precieze feiten die het bestuur hem ten kwade duidt, wordt opgemerkt dat de oproepingsbrief verwijst naar de beslissing tot voorlopige schorsing van 5 maart 2009 en naar de beslissing tot verlenging van die schorsing van 2 juli 2009 -beslissingen waarvan de verzoeker de inhoud kent- alsook naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009 -waar de verzoeker eveneens kennis van heeft- en dat hieruit duidelijk de feiten blijken die aanleiding hebben gegeven tot de voorlopige schorsing en tot de eerste verlenging ervan. Met die kennis wist de verzoeker voldoende precies welke feiten aanleiding gaven tot het voornemen om zijn voorlopige schorsing een tweede maal te verlengen.

59. In de mate dat de verzoeker nu ook stelt dat de hypothetische stijl van de oproepingsbrief hem verhinderd heeft om zich te kunnen verweren bij gebrek aan deugdelijke informatie, wordt opgemerkt dat de oproepingsbrief voorafgaat aan het horen, en dat het bestuur bij de redactie van die brief niet anders kan dan de verschillende mogelijkheden die zich aandienen, aan de orde te stellen. In dit geval geeft de hypothetische stijl waarin over de verlenging, de duur ervan en de inhouding van wedde wordt gecommuniceerd, perfect weer waarover het gaat: een hoorzitting houden over de noodzaak en de modaliteiten van de verlenging waarover op dat tijdstip nog geen beslissing genomen is.

60. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

61. De verzoeker voert de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. Hij ontwikkelt het middel op identieke wijze als het tweede middel in de zaak 193.803/IX-6495 en voegt daar bijkomend nog aan toe dat de uitlatingen van de burgemeester in de media -de verzoeker citeert in dat verband een krantenartikel- diens vooringenomenheid en partijdigheid bevestigen en voorts dat de omstandigheid dat de burgemeester zich naar aanleiding van de hoorzitting niet heeft laten vervangen door zijn gemachtigde -een mogelijkheid waar artikel 62 van de tuchtwet uitdrukkelijk in voorziet- een schending uitmaakt van de algemene rechtsbeginselen inzake neutraliteit, onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

62. Het antwoord van de verwerende partij in haar memorie van antwoord stemt in essentie overeen met de repliek die zij ten aanzien van het tweede middel heeft geboden in de zaak 193.803/IX-6495.

63. De repliek van de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord voegt niets toe aan het middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift.

64. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar hetgeen hij in zijn laatste memorie in de zaak 193.803/IX-6495 met betrekking tot het tweede middel heeft gesteld en benadrukt hij dat de algemene rechtsbeginselen inzake neutraliteit, onafhankelijkheid en onpartijdigheid geschonden zijn doordat de burgemeester zich naar aanleiding van de hoorzitting niet liet vervangen door zijn gemachtigde ofschoon artikel 62 van de tuchtwet in deze mogelijkheid voorziet.

Beoordeling

65. In de mate de verzoeker het middel adstrueert op dezelfde wijze als het tweede middel in de zaak 193.803/IX-6495 kan verwezen worden naar de beoordeling van dat middel in die zaak om te besluiten dat het middel ongegrond is.

66. Waar de verzoeker thans nog bijkomend aanvoert dat uit een krantenartikel blijkt dat de burgemeester vooringenomen en partijdig is, wordt opgemerkt dat dit argument geen afbreuk kan doen aan de bij de beoordeling van het middel in de zaak 193.803/IX-6495 gedane vaststelling dat het onpartijdigheidsbeginsel slechts van toepassing is in de mate dat dit verenigbaar is met de eigen aard en bijzondere structuur van de overheid en dat dit te dezen niet het geval is nu de burgemeester, gelet op de bepalingen van de tuchtwet, zich voor het nemen van de bestreden beslissing niet kon laten vervangen.

67. Waar de verzoeker ten slotte in de loutere omstandigheid dat de burgemeester zich naar aanleiding van de hoorzitting niet heeft laten vervangen door zijn gemachtigde -een mogelijkheid waar artikel 62 van de tuchtwet uitdrukkelijk in voorziet-, een schending van de algemene rechtsbeginselen inzake neutraliteit, onafhankelijkheid en onpartijdigheid onderkent, wordt opgemerkt dat artikel 62 van de tuchtwet inderdaad voorziet in de mogelijkheid van delegatie van de bevoegdheid om het personeelslid te horen zodat een schending van het onpartijdigheidsbeginsel in dat geval wel aan de orde zou kunnen zijn. Evenwel wordt vastgesteld dat de verzoeker nalaat om precieze feiten of concrete aanwijzingen aan te halen die aantonen dat de burgemeester bij het horen van de betrokkene, dat erop gericht is om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, op een zodanige wijze is tewerk gegaan dat hij de beginselen van neutraliteit, onafhankelijkheid en onpartijdigheid geschonden zou hebben.

68. Het middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

69. De verzoeker ontleent het derde middel aan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij ontwikkelt het middel in essentie op dezelfde wijze als het derde middel in de zaak 193.803/IX-6495, met dien verstande dat hij thans de volgende argumenten bijkomend aanvoert.

Inzake het eerste onderdeel van het middel wijst de verzoeker er nu op dat het thans een tweede verlenging van de voorlopige schorsing betreft, hetgeen impliceert dat de verplichting tot actualisering en concrete inschatting en beoordeling thans nog sterker geldt dan bij een eerste verlenging. De verwerende partij heeft evenwel nagelaten een actueel en zorgvuldig onderzoek naar de verdere noodzaak van de verlenging van de ordemaatregel uit te voeren, hetgeen blijkt uit de omstandigheid dat de beslissing quasi identiek is aan de beslissing van 2 juli 2009. Inzake de feiten wordt enkel toegevoegd: “Deze zo gezegde zeer grote graad van waarschijnlijkheid volstaat in het kader van de huidige procedure om er de hierna bevolen ordemaatregel, gelet de hierna volgende motieven, op te enten” maar dergelijke aanvulling geeft geen concretisering van de feiten, hun kwalificatie en hun ernst. Inzake het belang van de dienst worden in de bestreden beslissing -in vergelijking met de beslissing van 2 juli 2009- alleen maar enkele kleine, nietszeggende toevoegingen gedaan, in de tweede paragraaf p. 8 “(...) en niet wederom in gevaar wordt gebracht (...)” en vervolgens “het valt niet in te zien, en u geeft dit ook niet aan, hoe een andere, minder verregaande ordemaatregel, ‘dezelfde effecten of gevolgen’, op het vlak van het belang van de dienst, zouden kunnen genereren. Tenslotte behoort het de periode van verdere verlenging af te stellen op de vermoedelijke duur van de nog hangende procedure(s)”. Maar uit dergelijke aanvullingen blijkt niet dat de overheid zorgvuldig en concreet heeft onderzocht of de voorwaarden voor de verlenging van de voorlopige schorsing vervuld waren.

Nopens het tweede onderdeel betoogt de verzoeker nu bijkomend dat de loutere verwijzing naar het feit dat hoger beroep werd aangetekend tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank niet in concreto motiveert waarom een verlenging van de voorlopige schorsing voor een periode van vier maanden nodig is, dat de verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken en te motiveren waarom andere minder verregaande maatregelen niet zouden volstaan en dat de motivering van de verwerende partij inzake de inhouding van wedde -met name dat er “geen reden [is] om de motieven van mijn vorig besluit niet te handhaven”- volstrekt in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel dat op de overheid een “positieve onderzoeksverplichting” legt die inhoudt dat zij moet nagaan en motiveren welke redenen een verlenging van de maatregel wettigen.

70. Het antwoord van de verwerende partij in haar memorie van antwoord stemt overeen met de repliek die zij ten aanzien van het derde middel heeft geboden in de zaak 193.803/IX-6495.

Met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel wijst de verwerende partij er nog op dat, behoudens het feit dat intussen beroep werd aangetekend tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009, er geen wijzigingen zijn opgetreden in de situatie sinds de eerste verlenging van de voorlopige schorsing.

Inzake het tweede onderdeel van het middel antwoordt de verwerende partij nog aanvullend dat de verzoeker het recht heeft de feiten waarop de ordemaatregel steunt zowel op strafrechtelijk als tuchtrechtelijk vlak te ontkennen, maar dat hij daarvan dan ook de consequenties -met name de tweede verlenging van de ordemaatregel- onder ogen moet zien.

71. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker nog bijkomend aangaande het eerste onderdeel van het middel dat de verwerende partij geen enkel element uit de periode tussen het vonnis van 19 juni 2009 en de bestreden beslissing in aanmerking heeft genomen en aldus niet heeft afgewogen

of de motieven uit het vonnis nog golden op het ogenblik van de bestreden beslissing, minstens dat een en ander niet uit de bestreden beslissing blijkt.

Wat betreft het tweede onderdeel stemt de repliek van de verzoeker overeen met hetgeen hij inzake het tweede onderdeel van het derde middel in de zaak 193.803/IX-6495 heeft uiteengezet.

72. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar hetgeen hij in zijn laatste memorie in de zaak 193.803/IX-6495 met betrekking tot het derde middel heeft gesteld en benadrukt hij dat de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van het openbaar bestuur berust en dat het dan ook het openbaar bestuur -en niet de verzoeker- is die de situatie dient te actualiseren.

Beoordeling

73. In de mate de verzoeker het middel adstrueert op dezelfde wijze als het derde middel in de zaak 193.803/IX-6495 kan verwezen worden naar de beoordeling van dat middel in die zaak om te besluiten dat het middel ongegrond is.

74. Wat betreft de inzake het eerste onderdeel van het middel bijkomend aangevoerde argumenten wordt opgemerkt dat het feit dat de bestreden beslissing quasi identiek is aan de beslissing waarmee de eerste verlenging van de voorlopige schorsing werd opgelegd op zich niet het bewijs inhoudt dat de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld heeft. Indien er intussen geen belangrijke wijzigingen zijn opgetreden in de situatie getuigt het immers niet van onzorgvuldigheid om de vorige beslissing grotendeels te hernemen. Indien er belangrijke wijzigingen zouden zijn opgetreden in de situatie wat betreft de feiten (en hun ernst en kwalificatie), wat betreft de onverenigbaarheid van de aanwezigheid van de verzoeker met het belang van de dienst, wat betreft de mogelijkheid om aan de verzoeker een minder verregaande ordemaatregel op te leggen (met hetzelfde effect), en wat betreft de stand van de hangende procedures,

dan had de verzoeker deze wijzigingen ongetwijfeld kunnen aanvoeren in het kader van zijn verweer, hetgeen hij evenwel niet heeft gedaan. De realiteit is immers dat er, behoudens het feit dat de verzoeker intussen beroep heeft ingediend tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009, geen enkele wijziging is opgetreden in de situatie sinds de beslissing van 2 juli 2009 tot verlenging van de voorlopige schorsing. De stelling van de verzoeker dat de verwerende partij niet heeft nagegaan of de motieven van het vonnis van 19 juni 2009 nog golden bij het nemen van de bestreden beslissing is trouwens naast de kwestie nu die motieven geen relevantie hebben ten aanzien van het nemen van een ordemaatregel waarbij de schuldvraag niet wordt beantwoord. De vaststelling dat de strafprocedure nog niet afgewikkeld is volstaat ter verantwoording van het opleggen van een ordemaatregel in het belang van de dienst. In die context kan de verwerende partij niet verweten worden dat zij onzorgvuldig heeft gehandeld.

75. Anders dan de verzoeker inzake het tweede onderdeel van het middel voorhoudt kan de loutere verwijzing naar het feit dat hoger beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 19 juni 2009 werd ingediend wel degelijk volstaan om de verlenging van de voorlopige schorsing voor een duur van vier maanden te verantwoorden. De bestreden beslissing wijst er op dat de duur afgestemd wordt op de hangende procedures. Nu de verzoeker beroep heeft ingediend tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank getuigt een verlenging van de voorlopige schorsing met vier maanden niet van onzorgvuldigheid. In de mate dat de verzoeker aanvoert dat niet blijkt dat de verwerende partij heeft nagegaan of geen andere minder verregaande maatregel genomen kon worden, kan verwezen worden naar hetgeen hierover bij de beoordeling in de zaak 193.803/IX-6495 werd gesteld. In de mate dat de verzoeker de verwerende partij onzorgvuldig handelen verwijt doordat zij de inhouding van wedde louter motiveert door handhaving van de motieven van de vorige beslissing terwijl op haar een positieve onderzoeksverplichting rust, kan ook hier gesteld worden dat het feit dat de motivering quasi identiek is aan de motivering waarmee in de eerste verlenging van de voorlopige schorsing de inhouding van wedde werd opgelegd op zich niet het bewijs inhoudt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft

gehandeld. Indien er intussen geen belangrijke wijzigingen zijn opgetreden in de situatie getuigt het niet van onzorgvuldigheid om de vorige motivering te hernemen. De verwerende partij heeft trouwens op het verweer dat door de verzoeker ter zake werd gevoerd (verlies van dienstwagen, tankkaart en mandaatvergoeding) in de bestreden beslissing gerepliceerd, waaruit blijkt dat zij wel degelijk de inhouding van een deel van de wedde in concreto heeft beoordeeld.

76. Het middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

77. De verzoeker ontleent het vierde middel aan de schending van de formele motiveringswet. Hij adstrueert het middel op identieke wijze als het vierde middel in de zaak 193.803/IX-6495. Zowel het antwoord van de verwerende partij als de repliek van de verzoeker stemmen overeen met hun respectievelijke uiteenzettingen aangaande het middel in de zaak 193.803/IX-6495. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar hetgeen hij in zijn laatste memorie in de zaak 193.803/IX-6495 met betrekking tot het vierde middel heeft gesteld en benadrukt hij nog dat bij een tweede verlenging van de voorlopige schorsing de verplichting tot actualisering en concretere inschatting en waardering alsook incorporatie van deze overwegingen in de bestreden beslissing nog sterker geldt dan bij de eerste verlenging.

Beoordeling

78. Niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing uitgebreider is dan de motivering van de eerste beslissing tot verlenging van de voorlopige schorsing -zo wordt nu ook vermeld dat de verzoeker niet aangeeft welke minder verregaande ordemaatregel getroffen zou kunnen worden, dat de duur van de verlenging wordt afgestemd op de vermoedelijke duur van de nog

hangende procedures en voorts wordt ook een repliek gegeven op verzoekers argument dat het niet meer beschikken over een dienstwagen en tankkaart en het niet meer ontvangen van een mandaatvergoeding de inhouding van een deel van de wedde overbodig zouden maken- zijn de argumenten die de verzoeker in dit middel aanvoert identiek aan de argumenten aangevoerd in het vierde middel in de zaak 193.803/IX-6495.

79. In die omstandigheden volstaat het naar de beoordeling van het vierde middel in de zaak 193.803/IX-6495 te verwijzen om te besluiten dat het middel ongegrond is.

3. Onderzoek van de middelen in de zaak 196.392/IX-6790 aangaande de derde verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

80. De verzoeker voert de schending aan van “het beginsel van de hoorplicht zoals vastgelegd in artikel 62 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten”. Hij adstrueert het middel in essentie op dezelfde wijze als het eerste middel in de zaak 195.078/IX-6651, weze het dat een beperkt gedeelte van het middel niet hernomen wordt en met dien verstande dat het nu de oproepingsbrief van 23 februari 2010 betreft.

81. De verwerende partij verwijst naar haar antwoord op het eerste middel in de zaken 193.803/IX-6495 en 195.078/IX-6651.

82. De verzoeker herneemt in zijn memorie van wederantwoord de repliek die hij in de zaak 195.078/IX-6651 heeft geboden.

83. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar hetgeen hij in zijn laatste memorie in de zaken 193.803/IX-6495 en 195.078/IX-6651 met betrekking tot het eerste middel heeft gesteld en benadrukt hij nog dat de omstandigheid dat de oproepingsbrief van 23 februari 2010 identiek is aan de oproepingsbrieven van 23 juni 2009 en van 22 oktober 2009 bewijst dat het bestuur hem de geactualiseerde feiten en redenen waarom het een verdere verlenging van de voorlopige schorsing overwoog niet ter kennis heeft gebracht.

Beoordeling

84. De oproepingsbrief van 23 februari 2010 verschilt in essentie niet van de oproepingsbrieven waarmee de verzoeker in de zaken 193.803/IX-6495 en 195.078/IX-6651 werd uitgenodigd om te worden gehoord.

85. Nu de verzoeker het middel op dezelfde wijze adstrueert als het eerste middel in de zaak 195.078/IX-6651 kan mutatis mutandis verwezen worden naar de beoordeling van dat middel in die zaak om te besluiten dat het middel ongegrond is.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

86. De verzoeker voert de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. Hij ontwikkelt het middel op identieke wijze als het tweede middel in de zaak 195.078/IX-6651. Zowel het antwoord van de verwerende partij, de repliek daarop van de verzoeker, als de uiteenzetting van de verzoeker in zijn laatste memorie stemmen overeen met hetgeen zij aangaande het tweede middel in de zaak 195.078/IX-6651 hebben uiteengezet.

Beoordeling

87. Nu de partijen hun standpunten aangaande het tweede middel op identieke wijze ontwikkelen als in de zaak 195.078/IX-6651 volstaat het naar de beoordeling van dat middel in die zaak te verwijzen om te besluiten dat het middel ongegrond is.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

88. De verzoeker ontleent het derde middel aan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij ontwikkelt het middel -weze het geactualiseerd- op dezelfde wijze als het derde middel in de zaak 195.078/IX-6651. Zowel het antwoord van de verwerende partij, de repliek daarop van de verzoeker, als de uiteenzetting van de verzoeker in zijn laatste memorie stemmen overeen met hetgeen zij aangaande het derde middel in de zaak 195.078/IX-6651 hebben uiteengezet.

Beoordeling

89. Nu de partijen hun standpunten aangaande het derde middel op identieke wijze ontwikkelen als in de zaak 195.078/IX-6651 volstaat het naar de beoordeling van dat middel in die zaak te verwijzen om te besluiten dat het middel ongegrond is.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

90. De verzoeker ontleent het vierde middel aan de schending van de formele motiveringswet. Hij ontwikkelt het middel -weze het geactualiseerd- op

dezelfde wijze als het vierde middel in de zaak 195.078/IX-6651. Zowel het antwoord van de verwerende partij, de repliek daarop van de verzoeker, als de uiteenzetting van de verzoeker in zijn laatste memorie stemmen overeen met hetgeen zij aangaande het vierde middel in de zaak 195.078/IX-6651 hebben uiteengezet.

Beoordeling

91. Er wordt vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing thans nog is uitgebreid. In vergelijking met de beslissing tot tweede verlenging van de voorlopige schorsing zijn volgende overwegingen toegevoegd:
-Inzake het belang van de dienst:

“Ook deze overwegenden blijven thans, mutatis mutandis en ten aanzien van de laatste conclusie en de mondelinge argumentatie uwerzijds, onverkort gelden en worden alhier uitdrukkelijk hernomen.

Wat de duur van de voornoemde procedures (voor het Hof van Beroep te Gent en voor de Tuchtraad) aangaat, gezien ten opzichte van een derde verlenging van de voorlopige schorsing, geldt dat die termijnen op vandaag (en zelfs nog afgezien van de uitstellen gevraagd door uw raadslieden) niet onredelijk lang zijn, nu wat de strafzaak betreft uw beroep inmiddels (en binnen het jaar van de feiten) werd behandeld en thans in beraad is wat de uitspraak erover betreft en wat de tuchtzaak aangaat, deze zelfs werd aangevat en voortgezet vooraleer de strafzaak haar beslag heeft gekregen.

Het is al evenmin zo dat de sinds de feiten verstreken tijd de door u toegebrachte schade aan de werking en het imago van het politiekorps ipso facto derwijze zou verminderen dat een voorlopige schorsing in het belang van de dienst niet meer noodzakelijk zou zijn”.

-Inzake de inhouding van wedde:

“In mijn besluit van 3 november 2009 werd hieraan toegevoegd:

‘In concreto wordt door uw verdediging thans tegenover deze motieven ingebracht dat het al zo is dat u niet meer beschikt over uw dienstvoertuig, uw tankkaart en dat u bovendien geen mandaatvergoeding meer ontvangt, zodat daarenboven geen inhouding van wedde dient te geschieden.

Deze redenering kan niet gevolgd worden, vermits het wegvallen van dit alles het evidente gevolg is van de preventieve schorsing bij ordemaatregel en derhalve de problematiek van de inhouding van een deel van de wedde niet raakt.’

Onder verwijzing naar hetgeen gezegd is aangaande de duur van de procedures hier voren, zijn er geen redenen om thans de motieven van mijn vorige besluiten niet te handhaven”.

92. Niettegenstaande deze uitgebreidere motivering zijn de argumenten die de verzoeker in dit middel aanvoert identiek aan de argumenten aangevoerd in het vierde middel in de zaken 193.803/IX-6495 en 195.078/IX-6651. In die omstandigheden en gezien de partijen hun standpunten aangaande het vierde middel op identieke wijze ontwikkelen als in de zaken 193.803/IX-6495 en 195.078/IX-6651, volstaat het naar de beoordeling van dat middel in die zaken te verwijzen om te besluiten dat het middel ongegrond is.

4. Onderzoek van de middelen in de zaak 197.551/IX-6922 aangaande de vierde verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

93. De verzoeker voert de schending aan van artikel 61 van de tuchtwet en van het rechtszekerheidsbeginsel doordat de bestreden beslissing hem op 5 juli 2010 ter kennis werd gebracht, hetgeen na het verstrijken van de lopende schorsing -die van 5 maart 2010 tot en met 4 juli 2010 liep- is. Artikel 61 van de tuchtwet veronderstelt voor een verlenging van een voorlopige schorsing evenwel dat de periode van verlenging ononderbroken is en uit het rechtszekerheidsbeginsel vloeit voort dat een verdere verlenging aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht vóór de verlenging ingaat.

94. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing reeds op 2 juli 2010 aan de verzoeker werd aangeboden en dat het aangetekend

schrijven op dezelfde dag werd verstuurd. Bovendien was maandag 5 juli 2010 de eerste nuttige werkdag waarnaar de kennisgevingstermijn bij wet werd verplaatst en tevens de eerste dag waarop de vierde verlenging inging.

95. De verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat de datum van verzending niet gelijk te stellen is met de datum van aanbidding van de aangetekende zending, dat de aangetekende zending inderdaad op vrijdag 2 juli 2010 werd verstuurd maar hem pas werd aangeboden op maandag 5 juli 2010. Hij beklemtoont dat artikel 61 van de tuchtwet veronderstelt dat de periode van verlenging ononderbroken is en dat het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat de verlenging van de voorlopige schorsing aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht vooraleer de verlenging ingaat. Niets belette de verwerende partij om de aangetekende zending op 1 juli 2010 te versturen, zodat de aanbidding tijdig op 2 juli 2010 zou zijn gebeurd.

Beoordeling

96. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing -die genomen werd op 2 juli 2010- dezelfde dag per drager op het adres van de verzoeker werd aangeboden, dat vermits deze niet aanwezig was één exemplaar van de bestreden beslissing in de brievenbus werd achtergelaten alsook één niet voor ontvangst ondertekend exemplaar naar het kabinet van de burgemeester werd teruggebracht en dat de bestreden beslissing dezelfde dag per aangetekend schrijven aan de verzoeker werd betekend nu geen persoonlijke overhandiging mogelijk was.

97. Artikel 61, eerste tot en met derde lid, van de tuchtwet luidt:

“De voorlopige schorsing wordt uitgesproken voor ten hoogste vier maanden.

De voorlopige schorsing mag worden verlengd door, naar gelang van het geval, de minister van Binnenlandse Zaken of de burgemeester of het politiecollege zonder dat haar duur een jaar mag overschrijden.

Wanneer echter een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld wegens de feiten die de voorlopige schorsing motiveren, dan mag de schorsing tijdens de duur van de strafprocedure door de minister van Binnenlandse Zaken of de burgemeester of het politiecollege worden verlengd zonder dat zij de vier maanden mag overschrijden nadat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of nadat het dossier werd geseponeerd dan wel de strafvordering vervallen is”.

Deze bepalingen bevatten geen vormvereisten voor de kennisgeving van een beslissing tot verlenging van een voorlopige schorsing. Evenmin kan uit deze bepalingen worden afgeleid dat een verlenging van een voorlopige schorsing onwettig zou zijn louter en alleen omdat de betrokkene van die beslissing kennis zou hebben genomen nadat de voorlopige schorsing reeds is verstreken. Aangenomen dat een voorlopige schorsing slechts verlengd kan worden voor zover ze nog niet verstreken is, dan veronderstelt dit enkel dat de verwerende partij een beslissing moet nemen over de verlenging vooraleer de voorlopige schorsing is verstreken -hetgeen te dezen is gebeurd- en niet dat de betrokkene van deze beslissing kennis moet hebben genomen. Dat de beslissing -die overigens reeds op 2 juli 2010 op het adres van de verzoeker werd aangeboden met achterlating van een exemplaar van de bestreden beslissing in de brievenbus- de verzoeker uiteindelijk slechts bereikt heeft na afloop van de lopende schorsing maakt dan ook, bij ontstentenis van enig wettelijk voorgeschreven vormvoorschrift, de beslissing niet onwettig.

98. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

99. De verzoeker voert de schending aan van “het beginsel van de hoorplicht zoals vastgelegd in artikel 62 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten”. Hij adstrueert het middel in essentie op dezelfde wijze als het eerste middel in de zaken

195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790 met dien verstande dat het nu de oproepingsbrief van 22 juni 2010 betreft.

100. De verwerende partij verwijst naar haar antwoord op het eerste middel in de zaken 193.803/IX-6495, 195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790.

101. De verzoeker herneemt in zijn memorie van wederantwoord de repliek die hij in de zaken 195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790 heeft geboden.

102. In zijn laatste memorie verwijst de verzoeker naar hetgeen hij in zijn laatste memorie in de zaken 193.803/IX-6495, 195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790 met betrekking tot het eerste middel heeft gesteld en benadrukt hij nog dat de omstandigheid dat de oproepingsbrief van 22 juni 2010 identiek is aan de oproepingsbrieven van 23 juni 2009, 22 oktober 2009 en 23 februari 2010 bewijst dat het bestuur hem de geactualiseerde feiten en redenen waarom het een verdere verlenging van de voorlopige schorsing overwoog niet ter kennis heeft gebracht.

Beoordeling

103. De oproepingsbrief van 22 juni 2010 verschilt in essentie niet van de oproepingsbrieven waarmee de verzoeker in de zaken 193.803/IX-6495, 195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790 werd uitgenodigd om te worden gehoord.

104. Nu de verzoeker het middel op dezelfde wijze adstrueert als het eerste middel in de zaken 195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790 kan mutatis mutandis verwezen worden naar de beoordeling van dat middel in die zaken om te besluiten dat het middel ongegrond is.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

105. De verzoeker voert de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. Hij ontwikkelt het middel op identieke wijze als het tweede middel in de zaken 195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790. Zowel het antwoord van de verwerende partij, de repliek daarop van de verzoeker, als de uiteenzetting van de verzoeker in zijn laatste memorie stemmen overeen met hetgeen zij aangaande het tweede middel in de zaken 195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790 hebben uiteengezet.

Beoordeling

106. Nu de partijen hun standpunten aangaande het derde middel op identieke wijze ontwikkelen als met betrekking tot het tweede middel in de zaken 195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790 volstaat het naar de beoordeling van dat middel in die zaken te verwijzen om te besluiten dat het middel ongegrond is.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

107. De verzoeker ontleent het vierde middel aan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij ontwikkelt het middel -weze het geactualiseerd- op dezelfde wijze als het derde middel in de zaak 196.392/IX-6790. Zowel het antwoord van de verwerende partij, de repliek daarop van de verzoeker, als de uiteenzetting van de verzoeker in zijn laatste memorie stemmen overeen met hetgeen zij aangaande het derde middel in de zaak 196.392/IX-6790 hebben uiteengezet.

Beoordeling

108. Nu de partijen hun standpunten aangaande het vierde middel op identieke wijze ontwikkelen als met betrekking tot het derde middel in de zaak 196.392/IX-6790 volstaat het naar de beoordeling van dat middel in die zaak te verwijzen om te besluiten dat het middel ongegrond is.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

109. De verzoeker ontleent het vijfde middel aan de schending van de formele motiveringswet. Hij ontwikkelt het middel -weze het geactualiseerd- op dezelfde wijze als het vierde middel in de zaak 196.392/IX-6790. Zowel het antwoord van de verwerende partij, de repliek daarop van de verzoeker, als de uiteenzetting van de verzoeker in zijn laatste memorie stemmen overeen met hetgeen zij aangaande het vierde middel in de zaak 196.392/IX-6790 hebben uiteengezet.

Beoordeling

110. Er wordt vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing thans nog is uitgebreid. In vergelijking met de beslissing tot derde verlenging van de voorlopige schorsing zijn volgende overwegingen toegevoegd:

- Inzake het belang van de dienst:

“Ook in het meergenoemde arrest van 9 maart 2010 wordt overigens gewezen op ‘de zwaarwichtigheid van de feiten, de schade aan de burgerlijke partijen en de maatschappelijke beroering die ze hebben meegebracht’ (p. 31 van het arrest).

Wat de duur van de voornoemde procedures (voor het Hof van Beroep te Gent, thans voor het Hof van Cassatie en voor de Tuchtraad) aangaat, gezien ten opzichte van een thans vierde verlenging van de voorlopige schorsing, geldt dat die termijnen op vandaag (nog afgezien van de uitstellen gevraagd door uw raadslieden) niet onredelijk lang zijn, nu wat de strafzaak betreft uw beroep inmiddels (quasi binnen het jaar van de feiten), wat de grond van de zaak

betreft, werd afgehandeld (uw cassatieberoep onverlet gelaten) en wat de tuchtzaak aangaat, deze zelfs werd aangevat en voortgezet vooraleer de strafzaak haar beslag heeft gekregen”.

111. Ondanks deze uitgebreidere motivering zijn de argumenten die de verzoeker in dit middel aanvoert identiek aan de argumenten aangevoerd in het vierde middel in de zaken 193.803/IX-6495, 195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790. In die omstandigheden en gezien de partijen hun standpunten aangaande het vijfde middel op identieke wijze ontwikkelen als met betrekking tot het vierde middel in de zaken 193.803/IX-6495, 195.078/IX-6651 en 196.392/IX-6790 volstaat het naar de beoordeling van dat middel in die zaken te verwijzen om te besluiten dat het middel ongegrond is.

BESLISSING

1. De zaken A. 193.803/IX-6495, A. 195.078/IX-6651, A. 196.392/IX-6790 en A. 197.551/IX-6922 worden gevoegd.

2. De Raad van State verwerpt de beroepen.

3. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de beroepen tot nietigverklaring, begroot op 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 31 januari 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche